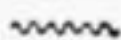

Ἦξευρε πῶς ἡ ψυχὴ μου
σ' ἀποχαιρετᾷ,
κ' ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ πενθίμου
φεύγει καὶ πετᾷ.

ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΣΚΙΑ

Μελ.δ. Mozart: (Die kleine Spinnerin), B, σ. 35

Τῆς εὐτυχίας ἡ σκιά
πολλάκις ἀπατᾷ·
ὥς πλησιάσης, ὠχρίᾳ,
καὶ σβύνει, καὶ πετᾷ.

Τοῦ Κροίσου ὅλ' οἱ θησαυροὶ
δὲν κάμνουν εὐτυχεῖς·
καὶ τὴν γαλήνην ἀφαιρεῖ
ὁ πλοῦτος, τῆς ψυχῆς.

Ἐδόθη εἰς τὴν καλλονὴν
ἐφήμερος ζωὴ·
τῆς φήμης πνίγει τὴν φωνὴν
τοῦ φθόνου ἢ πνοή.

Ἡ τύχῃ ποῦ ἐκεῖ γελᾷ
κ' ἐκεῖ μαυροφορεῖ,
τώρα μᾶς δίδει τὰ καλὰ,
καὶ τώρα τ' ἀφαιρεῖ.

Ἡ δόξα, κόρη τ' οὐρανοῦ
 ἦν ἡ ψυχὴ ποθεῖ,
 τὸν νοῦν μεθύει τοῦ κοινοῦ,
 πλὴν δὲν παραμυθεῖ.

—

Τὸ γλυκὺ ρόδον ἂν φυῇ,
 ἂν θάλλωσ' οἱ καρποὶ,
 τὸ ρόδον θεν' ἀπορρύῃ,
 τὸ μῆλον θὰ κοπῇ.

—

Τί βλέπομεν ἐπὶ τῆς γῆς;
 φθορὰν παντοτεινὴν.
 Δύει τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς
 εἰς νύκτα σκοτεινὴν.

—

Ἄδυτον ὅμως τῆς ψυχῆς
 εἶν' ἡ παιδεία φῶς,
 καὶ ἀληθῶς εἶν' εὐτυχῆς
 ὁ ἀληθῶς σοφός.

ΣΙΩΠΗ

Μελοδ. Schumann: (Bey dir, bey dir), B, ἀρ. 7

Τί ἂν ἡ κόμη σου λυτὴ
 ὥς χρυσοῦς ρύαξ κυματῇ;
 Τί ἂν τὴν γῆν οἰκῆς
 ὑπὸ μορφὴν θεᾶς;
 καὶ τί ἂν μειδιᾷς
 ὥς ἄγγελος γλυκύς;

